

DRAMMEN: Drammen kunstforenings første 150 år markeres med utstillingen «Når nåtid møter fortid» i Lycephaviljongen. 21 Buskerud-kunstnere tolker hvert sitt verk fra samlingen, signert blant annet J.C. Dahl og Kai Fjell. **SHH**

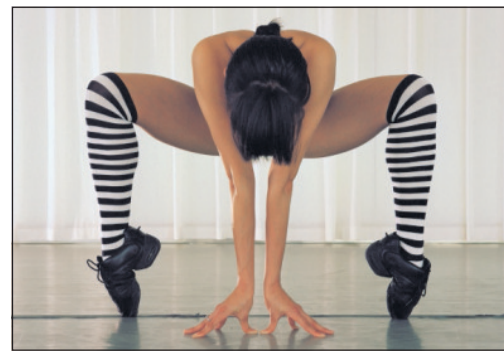
SARPSBORG: Søndag i forrige uke åpnet utstillingen «Livets sitater fra fillehaugen» på Folkenborg museum. Tekstilkunstner Bjørg K. White er opptatt av gjenbruk av materialer, og den tradisjonelle fillerya er viktig inspirasjonskilde. **SHH**

Rødland til festspillene

I forrige uke ble det kunngjort at **Torbjørn Rødland** blir neste års festspillutstiller under Festspillene i Bergen. Rødland arbeider med fotografi og film, og hans verker har siden 1990-tallet vært vist ved blant annet Venezia-biennalen, Centre Pompidou og Stedelijk Museum, og i 2015 viste Henie Onstad Kunstsenter i Oslo en stor presentasjon av hans kunstnerskap. Til nettstedet Kunstkritikk forteller Rødland at han i hovedsak vil presentere analogt fotografi, men at han også vurderer å lage sin første film på ti år.

Sara Hegna Hammer

Dillan Marsh går via et hull i veggen.

ALLE FOTO: ADRIAN BUGGE

SE OPP: Marit Rolands papirarbeider er plassert i taket, noe som frigjør veggene.

type økonomi i ryggen, enn den som åpenbarte seg sist jeg måtte gjenfødes på denne måten i en utstilling – på Henie Onstad Kunstsenter for noen uker siden der man sluses inn i Carsten Höller-utstillingen via en sklie. Men når det kommer til denne rituelle transitten, fra en tilstand til en annen, virker dette her mye mer akutt. Hullet i veggen er ikke bare en speileffekt, men helt avgjørende.

Og ikke minst er dette tettere, svettere, og klammere enn nesten hva som helst annet. Det er som om man har blitt født i helt feil rekkefølge og har blitt nødt til å krype opp i mors liv fra utsiden. Når jeg snakker om «poetisk impuls», mener jeg det altså bokstavelig. For det er mye ord i luften, eller kanskje det blir mer riktig – og poetisk – å forestille seg dette som en gråson mellom to dikt: det ennå

ikke skrevne, og det velkjente og for lengst kanoniserte.

Man kan også peke tilbake til den dynamikken som oppstår mellom disse to utstillingene: Hvis Marit Rolands rom er en tegning som streber etter det abstrakte, er installasjonen til Clare og Marsh et dikt som sikter seg inn på sin egen tilblivelse. Et slags halvt avskjermet kreativt prøvesprengingsområde med et altomfattende angrep på sansene som konsekvens. Den kan også leses som en labyrint i en labyrint – selv om den ikke er veldig vanskelig å finne veien ut av igjen, dette er tross alt ikke Henie Onstad.

I denne delen av lokalene understrekes rommets begrensninger. I den andre enden er uendeligheten i rommet på vei til å helt radere veggene. Men taket er en annen sak.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no

MALERISK: På avstand blir du lurt til å tro at Bjarne Bares fotografier faktisk er maleri, for å så bli forført, forstyrret, forvirret og forelsket. **FOTO: OSL CONTEMPORARY**

Skygger av skygger

KUNST

«If, Then, Because, Since and So»

Bjarne Bare
OSL Contemporary
Hexthausens gate 3, Oslo

ANMELDELSE

Bjarne Bare tar en mindre vanlig retning på det visuelle kartet.

Det finnes som kjent noen malere som har evnen og tålmodigheten til å være fotorealistiske på den forstyrrende måten som får folk til å stå med åpen munn foran bildene mens de tar det innover seg at det faktisk er et maleri, og ikke et fotografi. Mindre vanlig – men heller ikke uvanlig – er det at fotografer krysser det visuelle kartet i motsatt retning, med arbeider du momentant oppfatter som maleri.

Bjarne Bares utstilling på OSL Contemporary henter til det siste: Det er fotografier, og selv om de ikke bestendig misoppfattes som malerier, kan det se ut til at spørsmål man vanligvis forbinder med maleriet står i fokus. Ikke slik å forstå at radikal billedkomposisjon og ting som ikke bestendig er det man tror utelukkende utgjør problemstillinger knyttet til maleri, men fordi dette i såpass høy grad ser ut til å direkte handle om maleri.

Disse fotografiene gravite-

rer gjerne ned mot sånne ting som den sublime effekten av overmalt graffiti, skyggene over vinduet som imiterer kullstiftens imitasjon av røyk og plutselig oppstår det et utilsiktet landskap av Anselm Kiefer idet man mister noe på fortaket. Den type ting.

Abstraksjonen av det hverdagslige er mer en metode enn et mål i seg selv her – det er ikke som om det er vanskelig å se hva det forestiller eller noe. Men selv om det vi ser er gjenkjennelig – vinduer, vegger, og så videre – er perspektivet gjerne umerkelig skrudd. Og det er skrudd tilstrekkelig til å fange det uventede og direkte merkelige i det som i utgangspunktet er så hverdagslig og lite signifikativt at man sluttet være særlig oppmerksom på det allerede før man begynte å snakke og å gå oppreist.

Disse udramatiske tingene ser like fullt ut til å befinne seg på en annen planet, underkastet vanvittige turbulente krefter – noe de jo også er, gitt at noen med kamera og god teft for timing makter å finne riktig vinkel å se det fra.

Og det er ganske nøyaktig det som skjer her – på avstand blir du lurt til å tro at det faktisk er maleri, for å så bli forført, forstyrret, forvirret og forelsket, i den rekkefølgen.

Du blir vugget inn i den bedragerske følelsen av at verden kanskje ikke helt kan forstås, men at den i hvert fall til dels kan leses i spennet mellom det menneskeskapte og ... alt det der andre.

Tommy Olsson
kunst@klassekampen.no